

ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਉੱਤਰ

(ਭਾਗ 1)

9 ਅਤੇ 10 ਅਧਿਆਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ।¹ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰਨਾ ਚੁਣੌਤੀਪੂਰਨ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹੇਮਰ ਹੇਲੀ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 9 ਨੂੰ “ਇਕ ਅਸ਼ਾਂਤ, ਵਿਸਫੋਟਕ ਅਧਿਆਇ” ਆਖਿਆ।² ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਬਹੁਤ ਨੀਵੇਂ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

“ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ?” (9:1-12)

‘ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, ‘ਮੈਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਆਦਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਕਿਵੇਂ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰੇ? ‘ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕੇਗਾ। ‘ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਤੇ ਅੱਤ ਬਲਵੰਤ ਹੈ, ਕਿਹ ਨੇ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਰਬਲ ਹੋਇਆ? ‘ਉਹ ਜੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਜਦ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰੋਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਜੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਥੰਮ੍ਹ ਕੰਬ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ‘ਜੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ‘ਜੇ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਠਾਠਾਂ ਉੱਤੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ‘ਜੇ ਸਪਤ੍ਰਿਖ, ਜੱਬਾਰ, ਖਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਦੀਆਂ ਕੋਠੜੀਆਂ ਦਾ ਸਰਜਣਹਾਰ ਹੈ, ‘ਜੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਜਿਹੜੇ ਅਥਾਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਚਰਜ, ਜਿਹੜੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ‘¹¹ਵੇਖੋ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਦੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ‘¹²ਵੇਖੋ, ਉਹ ਝੱਪਟਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ - ਕੌਣ ਉਹ ਨੂੰ ਹਟਾਵੇਗਾ? ਕੌਣ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖੇਗਾ, ਤੂੰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ?

ਆਇਤਾਂ 1, 2. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ ਉੱਤਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਮੈਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। “ਇਹ” ਬਿਲਦਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਆਉਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਨਹੀਂ” (8:3)। ਫਿਰ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ (4:17): ਕੀ ਮਨੁੱਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲੋਂ ਧਰਮੀ ਹੈ?³ ਜਦੋਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ

ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਨਿਰਬਲ ਹੈ। ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਪ੍ਰਸ਼ਨਵਾਚਕ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਿੱਤਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਆਉਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜਦਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।”⁴

ਆਇਤ 3. ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇ, ਤਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕੇਗਾ। “ਬਹਿਸ” (בִּיחָ, *ਰਿਬ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਇੱਕ ਖੜਿੱਕਾ ਕਰਨਾ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (10:2; 13:8, 19; 23:6; 40:2)। ਇਹ “ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਆਂਇਕ ਮੁਕੱਦਮੇ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।⁵ ਰੈਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੈ: ਦੇਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਗਵਾਹ, ਵਕੀਲ, ਪੰਚਾਇਤ ਅਤੇ ਜੱਜ।”⁶ ਇਹ ਹੀ ਉਹ ਅਹਿਸਾਸ ਸੀ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸਬੱਬ ਬਣਿਆ।

ਆਇਤ 4. ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਤੇ ਅੱਤ ਬਲਵੰਤ ਹੈ, ਕਿਹ ਨੇ ਉਹ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਦੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਰਬਲ ਹੋਇਆ? ਅਨੁਮਾਨਤ ਜਵਾਬ ਹੈ, “ਕੋਈ ਨਹੀਂ।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਵਿਚ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਆਇਤਾਂ 5-9. ਐਲਡਨ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ “ਗੀਤ” ਕਿਹਾ ਹੈ।⁷ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਬੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਗੀਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਚਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਾਡੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਵਿਚ ਪਰਤੱਖ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ - ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਭੁਚਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਵੱਡੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਹਿਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਪਤ੍ਰਿਖ, ਜੱਬਾਰ ਅਤੇ ਖਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਾਇਦ “ਵੱਡੀ ਸਪਤਰਿਸ਼ੀ,”⁸ “ਜੱਬਾਰ” ਅਤੇ ਛੇ ਜਾਂ ਸੱਤ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਨੰਗੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।⁹ ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਅਤੇ ਪਾਲਣਹਾਰ ਹੈ (38:31-33 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ “ਇੱਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦ” ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਰਗ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤਿਆਂ (ਅਰਥਾ, “ਬਹੁ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦ”) ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤ 10. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਜਿਹੜੇ ਅਥਾਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਚਰਜ, ਜਿਹੜੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ (5:9)।

ਆਇਤਾਂ 11, 12. ਅੱਯੂਬ ਉਸਤਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤੋਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਅਚਰਜ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਤੂੰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈਂ?

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਲ ਅਤੇ ਅਸਮਰਥਤਾ (9:13-24)

¹³ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ, ਰਹਬ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਉਹ ਦੇ ਹੇਠ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ¹⁴“ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਿੰਦਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇ ਸੱਕਦਾ, ਯਾ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਚੁਣ ਸੱਕਦਾ ਹਾਂ?” ¹⁵ਜਿਹ ਨੂੰ ਮੈਂ ਧਰਮੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੇ ਵੀ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਿਆਈਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੁਹਾਈ ਦਿੰਦਾ। ¹⁶ਜੇ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰਦਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਤਰ ਵੀ ਦਿੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਹਚਾ ਨਾ ਕਰਦਾ ਭਈ ਉਸ ਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਉੱਤੇ ਕੰਨ ਧਰਿਆ ਹੈ, ¹⁷ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਤੁਫ਼ਾਨ ਨਾਲ ਤੋੜ ਸੁੱਟਦਾ, ਅਤੇ ਧਗਾਏ ਮੇਰੇ ਫੱਟਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ¹⁸ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁੜੱਤਣ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ¹⁹ਜੇ ਬਲ ਨੂੰ ਲਈਏ, ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਆਉਂ ਨੂੰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਕੌਣ ਮੇਰਾ ਸੰਮਨ ਕਢਾ ਸੱਕਦਾ? ²⁰ਜੇ ਮੈਂ ਧਰਮੀ ਵੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮੂੰਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਖਰਾ ਵੀ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਟੇਢਾ ਸਾਬਿਤ ਕਰੇਗਾ, ²¹ਮੈਂ ਖਰਾ ਤਾਂ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤੁਛ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ²²ਏਹ ਇੱਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ, ਏਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਖਰੇ ਤੇ ਖੇਟੇ ਨੂੰ ਉਹ ਮੁਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ²³ਜਦ ਕੋਰੜਾ ਅਚਾਣਕ ਮਾਰ ਸੁੱਟੇ, ਤਦ ਉਹ ਬੇ ਦੇਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਉੱਤੇ ਠੱਠਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ²⁴ਧਰਤੀ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਆਈਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ?

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤਮ ਦੇ ਪੈਰ੍ਹੇ, ਅੱਯੂਬ ਦੁਆਰਾ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿੱਜੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਇਕਵਚਨ ਪੜਨਾਵਾਂ ਦਾ ਦਬਦਬਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ “ਮੈਂ,” “ਮੈਨੂੰ,” “ਮੇਰਾ” ਅਤੇ “ਮੈਂ।”¹⁰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ। ਪਰ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਦੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਆਇਤ 13. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ ਰੋਕੇਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਉਸ ਦੂਰੀ ਵਰਗਾ ਸੀ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ, “ਏਲੀ ਏਲੀ ਲਮਾ ਸਬਕਤਾਨੀ, ਜਿਹ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਤੈਂ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ?” (ਮੱਤੀ 27:46)।

ਰਹਬ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਉਹ ਦੇ ਹੇਠ ਝੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ “ਰਹਬ” ਨਾਮ ਪੰਜ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (26:12; ਜ਼ਬੂਰਾਂ 87:4; 89:10; ਯਸਾਯਾਹ 30:7; 51:9)। ਇਹ ਕਾਵਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਮਿਥਿਹਾਸਕ (ਸਮੁੰਦਰੀ?) ਜੀਵ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਵਿਚ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (3:8; 7:12 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਜ਼ਬੂਰ 87:4 ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ 30:7 ਵਿਚ, ਇਹ ਮਿਸਰ ਲਈ ਇਕ ਲਾਖਣਿਕ ਨਾਮ ਹੈ। ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, “ਪੁਰਾਣੇ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਲੇਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਟਨ ਦੇ

ਸਨਾਤਨ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਇਸ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ।”¹¹

ਆਇਤਾਂ 14-16. ਅੱਯੂਬ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਤੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਆਈਂ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ; ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਗ਼ਾਨਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਚਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 17, 18. ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਪਰਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਜਿਹੜਾ ਨਿਆਈਂ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੈ।¹² ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਝੜਣ ਦਾ ਅੰਤਮ ਕਾਰਣ ਦੱਸਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 19, 20. ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਉਪਵਾਕਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।¹³ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਧਰਮੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਵੱਸ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤਾਂ 21-24. ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਕੁਝੜਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਵੇਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਬੇਗ਼ਾਨਾਗੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖਰੇ ਤੇ ਖੋਟੇ¹⁴ ਨੂੰ ਮੁਕਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਿਲਦਦ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਖਰੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਿਆਗੂਗਾ, ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹੇਗਾ” (8:20)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਹ ਪੁੱਛ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਖਤਮ ਕੀਤੇ, ਜੋ ਉਹ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੌਣ? ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਕੌਣ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ?¹⁵

“ਸਾਡੇ ਦੇਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਲਸ ਨਹੀਂ” (9:25-35)

²⁵ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਹਲਕਾਰੇ ਤੋਂ ਵੀ ਤੇਜ਼ ਹਨ, ਉਹ ਉੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਭਲਿਆਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ, ²⁶ਉਹ ਕਾਗਤਾਂ ਦੀ ਬੋਤੀ ਵਾਂਗ ਚੱਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਰ ਤੇ ਝੱਪਟਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ²⁷ਜੇ ਮੈਂ ਆਖਾਂ ਭਈ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਗਿਲਾ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬਦਲਾਂਗਾ ਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਵਿਖਾਵਾਂਗਾ, ²⁸ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਰੀ ਨਾ ਕਰੇਂਗਾ। ²⁹ਮੈਂ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਂਗਾ, ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਅਰਥ ਕਸਟ ਝੱਲਾਂ? ³⁰ਜੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਰਫ਼ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਧੋਵਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੋਡੇ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਂ, ³¹ਤਾਂ ਵੀ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ਡੋਬ ਦੇਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਮੇਥੋਂ ਘਿਣ ਕਰਨਗੇ। ³²ਉਹ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਭਈ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਨਿਆਉਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਪਈਏ। ³³ਸਾਡੇ ਦੇਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਲਸ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੇਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖੇ, ³⁴ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੋਟੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹਟਾ ਲਵੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਹੱਲ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਡਰਾਵੇ, ³⁵ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੋਲਾਂਗਾ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰਾਂਗਾ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਆਇਤਾਂ 25-31. ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹਲਕਾਰੇ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਕਾਗਤਾਂ ਦੀ ਬੇੜੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਬਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਲਿਆਈ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਢੋਲਾਂ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਤੀਬਰ ਦੁੱਖ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਬੇਵਕੂਫੀ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋ ਲੈਂਦਾ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਫੇਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਲਦਲ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿਚ ਡੋਬ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਜਨਤਕ ਰਸਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਣਾ - ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ - ਸੀ (ਵੇਖੋ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 21:6-9; ਜਬੂਰ 26:6; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 2:22; ਮੱਤੀ 27:24)।¹⁶ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਿਪਤਾ ਨਾਲ ਬਦਨਾਮ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਣ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ।

ਆਇਤ 32. ਉਹ ਮੇਰੇ ਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਭਈ ਮੈਂ ਉਹ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦਿਆਂ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਨੇ “ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ” ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਰੋਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਪਹੁੰਚਣਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਗਈ।

ਆਇਤ 33. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਕ ਸਾਲਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਿਚਕਾਰ ਖਲੋਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ। “ਸਾਲਸ” (סַלְסַל, *ਮੇਕੀਅਚ*) ਸ਼ਬਦ ਕਿਰਿਆ סָלַל (*ਯਾਕਚ*) ਦਾ ਇਕ ਕਿਰਦੰਤ ਰੂਪ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ”।¹⁷ *ਮੇਕੀਅਚ* ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ “ਸਾਲਸ” (NJB; NJPSV), “ਵਿਚੋਲੇ” (NKJV; NLT) ਅਤੇ “ਅੰਪਾਇਰ” (NASB; NRSV) ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “‘ਰੈਫਰੀ’ ਇਕ ਚੋਣ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੀ ਲਾਈਨ ਵਿਚਲੀ ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਇਕ ਕੁੰਡੀ ਵਿਚ ਬੰਦ ਦੇ ਲੜਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਘਸੀਟਦੇ ਹੋਏ।”¹⁸

ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਉਹ ਇਕ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੇ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ: ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ। ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇੱਕੋ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵਿਚੋਲਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:5)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ,

ਸੇ ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਮਹਾਂ ਪਰਧਾਨ ਜਾਜਕ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਯਿਸੂ ਤਾਂ ਆਉ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਇਕਰਾਰ ਉੱਤੇ

ਪੱਕਿਆਂ ਰਹੀਏ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਪਰਧਾਨ ਜਾਜਕ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਰਬਲਤਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਦਰਦੀ ਨਾ ਹੋ ਸੱਕੇ ਸਗੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਾਂਝੁ ਪਰਤਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਹ ਪਾਪ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦਿਲੇਰੀ ਨਾਲ ਚੱਲੀਏ ਭਈ ਅਸੀਂ ਦਯਾ ਪਰਾਪਤ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉਹ ਕਿਰਪਾ ਪਾਈਏ ਜੋ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਸਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:14-16)।

ਆਇਤ 34. ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਟੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹਟਾ ਲਵੇ। “ਸੇਟੀ” ਚਰਵਾਹੇ ਦੀ ਲਾਠੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਤਸੱਲੀ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ (ਜ਼ਬੂਰ 23:4), ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ (21:9; ਯਸਾਯਾਹ 10:5; ਕਹਾਉਤਾਂ 22:8) ਦੇਹਾਂ ਦਾ ਇਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਾ ਹੇਲ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਡਰਾਵੇ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਇਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ: “ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦੂਰ ਕਰ ਲੈ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੈ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਡਰਾਵੇ” (13:21)।

ਆਇਤ 35. ਜੇਕਰ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਸੇਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਬੋਲਣਾ ਸੀ - ਪਰ ਅਫਸੋਸ, ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਅੱਯੂਬ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਸੀ (ਅਧਿਆਇ 9)

ਬਿਲਦਦ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਇਸ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਧਰਮੀ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣ ਦਿੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਯੂਬ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਵਿਛੜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ, ਪਾਪ ਦਾ ਦੇਸੀ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਕ ਨੀਵੇਂ ਪੱਧਰ ਤੇ ਲੈ ਆਂਦਾ। ਦਰਅਸਲ, ਅੱਯੂਬ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਲਦਦ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਜਾਣਦਾ ਸੀ।

ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਬਿਲਦਦ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਹੁੰਗਾਰਾ ਦਿੱਤਾ, “ਮੈਂ ਸੱਚ ਮੁੱਚ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ” (9:2)। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕ ਜੋ ਬੀਜਦੇ ਹਨ ਸੋਈ ਵੱਢਣਗੇ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਆਖਰਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ (9:22; ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 2:11; KJV) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:45)। ਪਰ, ਇਹ ਹਕੀਕਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਤੇ ਉਹ ਬਿਪਤਾਂ ਆਈਆਂ ਸਨ (9:21)। ਇਸ ਲਈ, ਅੱਯੂਬ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ “ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?” ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅਤੇ ਬਿਲਦਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਹਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੱਯੂਬ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ...

ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚੋਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਬਾਜੀ ਨੂੰ ਪਲਟਣਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲਿਆਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ, ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਪਾਪੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚੋਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਵੇ। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ “ਤੂੰ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ?” (9:12)। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਸੱਚਮੁੱਚ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਿਚ ਪਾਉਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ (9:13-35), ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨਿਰਾਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰ ਲੱਭਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਚੋਲਾ, ਜਾਂ ਸਾਲਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬੁੱਧ ਮਹਾਨ ਸੀ ਅਤੇ “ਅੱਤ ਬਲਵੰਤ” ਸੀ (9:4)। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ (9:5)। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ “ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਦੇ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਿਲਾ” ਸਕਦਾ ਸੀ (9:6) ਅਤੇ ਉਹ “ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ” (9:7) ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ (9:8)। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (9:9)।

ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਜਨਾਜੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਇਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿਚ ਬੜੇ ਹੀ ਦੁਖਦਾਈ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰਚਾਰਕ ਅੱਯੂਬ 9:9 ਵਿਚ ਇਸ ਬੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਦੁਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਸਾਫ਼ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਰਬੀਨ ਰਾਹੀਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦਿਲਾਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਕ ਅਦਭੁਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ “ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ” ਅਤੇ “ਅਥਾਹ” ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ (9:10)। ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ

ਲਈ, ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉਹ ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਚਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ (9:14)। ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉਹ ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗਣੀ ਪੈਣੀ ਸੀ (9:15)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੇ ਬਲ ਨੂੰ ਲਈਏ, ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਆਉਂ ਨੂੰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਕੌਣ ਮੇਰਾ ਸੰਮਨ ਕਰਾ ਸਕਦਾ?” (9:19)। 16ਵੀਂ ਆਇਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਉਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇਗਾ, ਪਰ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਹਾਨ ਸੀ।

ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਖਾਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੌਧਿਕ ਤੌਰ ਤੇ, ਅੱਯੂਬ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਹਿ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, “ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਹੀ ਲੈ ਲਿਆ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਬਾਰਕ ਹੋਵੇ” (1:21)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ” (9:21)। ਕਿੰਨੀ ਦੁਖਦਾਈ ਗੱਲ ਹੈ! ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹਯਾਤੀ ਤੋਂ ਥੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ” (10:1)। ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ, ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ। ਅੱਯੂਬ ਉਸ ਮੁਕਾਮ ਉੱਤੇ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ (9:25)।

ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ, ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ ਸੀ (9:27)।

ਸਿੱਟਾ। ਅੱਯੂਬ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਵਿਚੋਲੇ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਦਿਲਾਸਾ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕੋ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਵਿਚੋਲਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਆਪ ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:5)। ਅਸੀਂ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਵਿਚੋਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ।

ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 165. ²ਹੇਮਰ ਹੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ* (ਐਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 91. ³ਹਾਰਟਲੀ, 166. ⁴ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ। ⁵ਹੇਲੀ, 91. ⁶ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੇਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 124. ⁷ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 125. ⁸ਵੱਡੀ ਸਪਤਰਿਸ਼ੀ ਸਪਤਰਿਸ਼ੀ ਦੀ ਪੂਛ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਰਸਾ ਮੇਜਰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ⁹ਪਲੀਅਡੇਸ ਤਾਰਾਮੰਡਲ ਟੋਰਸ (ਬੁੱਲ) ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ¹⁰ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਇਕਵਚਨ ਪੜਨਾਂਵ ਹਰ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਿਚ ਪੰਝੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ (9:13-24, 25-35)।

¹¹ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ, ਸਾਉਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ

ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970), 93. ¹²ਹਾਰਟਲੀ, 176. ¹³ਸ਼ਰਤੀਆ ਉਪਵਾਕਾਂ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀ ਕਿਰਦੰਤ *אֵל* (*ਇਮ*) ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁴ਆਇਤ 21 ਵਿਚ “ਖਰਾ” ਉਹੀ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *אֵל* (*ਥਾਮ*) ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 1:1, 8 ਵਿਚ “ਖਰਾ” ਅਤੇ 8:20 ਵਿਚ “ਖਰਾ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ¹⁵ਹਾਰਟਲੀ, 178. ¹⁶ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 180-81. ¹⁷ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, *ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਿਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਧਿਐਨ ਸੰਸਕਰਣ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 1:410. ¹⁸ਐਲਡਨ, 133.